

عنوان مقاله:

کرون در باب ارجاع، دیویدسون در باب محتوا

محل انتشار:

دوفصلنامه فلسفه علم، دوره 3، شماره 5 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

مرتضی صداقت آهنگری حسین زاده - استادیار گروه فلسفه علم، دانشگاه امیرکبیر

خلاصه مقاله:

کرون معتقد است مرجع یک اسم را فقط ارتباط علی با آن شیء متعین نمی کند، چراکه علیت حاوی نوعی عدم تعین است که برای فرار از آن لازم است بعد شناختی، که از آن به جواز معرفتی یاد می کند، نیز در تعیین مرجع اثر گذارد. دیویدسون بیان مشابهی را در مورد نحوه تعین محتوای باور ادراکی در تز مثلث بندی خود دارد. در این تز او معتقد است فرد علاوه بر ارتباط علی با محتوای باور ادراکی خود که شبیهی خارجی است که علت آن باور در فرد شده است، لازم است از ارتباط کلامی با دیگران نیز جهت تعین محتوای این باور، کمک گیرد. در این مقاله، پس از بیان نظریات کرون و دیویدسون، به بیان مشابهت های جواز معرفتی در نظریه کرون و ارتباط کلامی در نظریه دیویدسون خواهیم پرداخت.

کلمات کلیدی:

جواز معرفتی، مثلث بندی، ارجاع، ارتباط کلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1740863>

